

jektu mohl od nich požadovati, aby se ve výkonu svého vlastnického práva na svých pozemcích nějak omezovali. Nelze proto zejména vyvozovati ze stav. konsensu o sobě právo stavebníka, požadovati na sousedech, aby tito prováděním staveb na svých pozemcích neodníмали jeho stavbě příliv vzduchu a světla.

Právo takové jako veřejné právo sousedské vyžadovalo by tedy speciální normy stav. řádu, která by ve smyslu § 364 o. z. o. vlastnické právo sousedů v uvedeném směru omezovala. Avšak — jak bylo rovněž již opětě vysloveno (srv. na př. nál. Boh. 1508/22 adm. a nález z 20. června 1924 č. j. 6904) — stav. řád nezná nějakého všeobecného nároku sousedů jako takových, aby provedením staveb na sousedním pozemku nebyl jim odnímán příliv vzduchu a světla; o to, aby stavba měla potřebný vzduch a světlo, musí se vlastník postarati sám v mezích svého vlastního staveniště, aniž by mohl požadovati, aby mu za tím účelem byl sousední pozemek, byť i jen pasivně, služebným. Oprávnění takové vůči sousedu mohl by si tedy opatřiti jen na základě zvláštního titulu soukromoprávního.

Z toho, co řečeno, plyne, že st-1 nemůže ani ze stav. povolení z let 1904 a 1907, ani z předpisů stav. řádu dovozovati veřejnoprávní nárok na to, aby stavbou na sousedním pozemku budově jeho nebylo odnímáno světlo a vzduch. Zamítl-li žal. úřad námitku jeho v tom směru činěnou jako bezdůvodnou, potvrdiv výrok první stolice, kterým odkázána byla ve smyslu § 37 stav. řádu jako námitka soukromoprávní na pořad práva soukromého, je rozhodnutí to ve shodě se zákonem, pročež bylo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 4812.

Samospráva obecní: * Poplatník nemůže proti předpisu obecní přírážky k státnímu poplatku z převodu nemovitosti uplatňovati nesprávnost vyměřovacích základů tohoto poplatku.

(Nález ze dne 20. června 1925 č. 12.324).

V ě c: Gustav T., Miroslav T. a Josef D. v H. proti okresní správní komisi v Humpolci stran obecní přírážky k státnímu poplatku z převodu nemovitostí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Platebním výměrem obecního úřadu v H. byla st-lům předepsána 10%ní přírážka k státnímu poplatku z převodu realit č. p. — s pozemky v H. částkou 11.675 K 44 h. Odvolání st-lů, vytýkající, že převod přírážce vůbec nepodléhá, poněvadž ústní smlouva o převodu byla uzavřena dne 10. dubna 1922 a přírážka byla v obci H. zavedena teprve od 1. října 1922, bylo nař. rozhodnutím v cestě instanční zamítnuto, poněvadž písemná smlouva byla sepsána v lednu 1923, tedy v době, kdy obec mohla již přírážku vybírat, a také státní poplatek z převodu nemovitostí byl vyměřen na základě této písemné smlouvy.

O stížnosti uvážil soud toto:

Mezi stranami není sporno, že státní poplatek převodní vyměřen byl z tržové smlouvy ze 14. ledna 1923. Stížnost nepokládá však tuto

okolnost za rozhodnou, nýbrž zastává názor, že pro stanovení povinnosti k placení přírážky rozhoduje den, kdy smlouva byla — ač jen ústně — uzavřena, t. j. den 10. dubna 1922. Tomuto názoru nemohl soud přisvědčiti.

Z pojmu přírážky plyne, že takováto veřejná dávka jest adnex jiné dávky, jež slouží za základ pro výpočet přírážky, takže úřad, který jest povolán vyměřiti přírážku, musí onen základ přijati tak, jak byl úřadem k tomu příslušným stanoven. Nemůže tedy úřad, který vyměřuje přírážku, samostatně zkoumati, zdali jednotlivé vyměřovací základy dávky hlavní jsou správné, a nepřísluší mu ani zjišťovati samostatně tyto vyměřovací základy a použití jich odlišně od dávky hlavní při výpočtu přírážky. Věcí tohoto úřadu jest pouze vypočítati přírážku podle základu již daného úřadem k vyměření hlavní dávky příslušným procentem předepsaným.

Proto také vlád. nař. č. 143/22 k § 33 ob. fin. novely odst. 6 správně stanoví, že lze naříkati pouze výpočet přírážky k státnímu poplatku z převodu nemovitostí, nikoliv však základ stanovený úřadem vyměřujícím poplatek státní.

K základu vyměřovaného poplatku patří objekt poplatku, totiž právní jednání, ze kterého se poplatek vyměřuje. Vztahuje se tedy přírážka na tentýž poplatný akt, ze kterého byl vyměřen poplatek státní. V platebním rozkaze, kterým byl v daném případě vyměřen státní poplatek, byla úřadem jako objekt poplatku, jak již vylíčeno, uvedena trhov^á smlouva ze 14. ledna 1923.

V době, kdy tento platební rozkaz byl vydán, což se přirozeně mohlo státi jen po 14. lednu 1923, byla již v obci zavedena obecní přírážka k státnímu poplatku převodnímu a mohl proto st-1 očekávati, že mu bude přírážka z tohoto převodu předepsána. Byl-li snad tohoto názoru, že neprávem byl poplatek vyměřen ze smlouvy ze 14. ledna 1923 a že měl býti správně vyměřen ze smlouvy z 10. dubna 1922, mohl to cestou instanční proti tomuto platebnímu rozkazu uplatňovati. V řízení týkajícím se vyměření přírážky, tuto okolnost však již uplatňovati nelze, neboť úřad vyměřující přírážku se otázkou, zdali státní poplatek byl správně vyměřen ze smlouvy ze 14. ledna 1923, dle toho, co bylo uvedeno, nemohl vůbec zabývati a musil vycházeti z předpokladu, že poplatný akt, který zavedl příčinu k vyměření státního poplatku a který jest také podkladem pro vyměření přírážky a posouzení dávkové povinnosti, se stal dne 14. ledna 1923.

Žal. úřad neměl proto důvodu vyšetřovati, zdali ústní smlouva byla uzavřena skutečně již dne 10. dubna 1922, jak stížnost vytýká, a jednal po zákonu, když vyslovil, že převod přírážce podléhá, poněvadž byla za poplatný akt státním úřadem vyměřovacím považována smlouva ze 14. ledna 1923, která se stala v době, kdy již v obci byla zavedena obecní přírážka k státnímu převodnímu poplatku.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4813.

S a m o s p r á v a o b e c n í: * Okolnost, že držitel motorického dopravního prostředku ho fakticky nepoužívá, neosvobozuje ho od po-